

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาวิชาซีพี นั้นว่ามีความสำคัญเป็นอย่างมากยิ่งมาแต่โบราณ ใน การดำรงชีวิตทุกสังคมมีความจำเป็นต้องอาศัย การประกอบอาชีพ เป็นหลัก เพื่อยังชีวิตอยู่ในสังคมนั้น ๆ อาชีพจึงเปรียบเสมือนเครื่องมืออย่างหนึ่งที่ใช้ในการพัฒนาประเทศชาติ ด้วยการสร้างประชาชาติที่มีคุณภาพ เพื่อไปสร้างงานประกอบอาชีพที่สามารถพัฒนาเศรษฐกิจ อันนำไปสู่ความเจริญของบ้านเมืองต่อไป

หากจะกล่าวโดยการศึกษาทางประวัติศาสตร์แล้ว การศึกษาของไทยตั้งแต่สมัยกรุงสุโขทัย เริ่มจากวัดและวังเป็นสถานศึกษา เริ่มแรก รูปแบบการจัดการศึกษาไม่มีแบบแผนที่แน่นอน ไม่มีหลักสูตรและการศึกษานาคับคั่ง จุกมุงหมายทั่วไปเน้นให้ผู้เรียนเอาออกเขียนได้ เป็นพื้นฐานสำคัญ (กาญจนา คุณารักษ์ : 2525 : 78) ที่จะสามารถนำไปใช้ในการศึกษา การติดต่อสื่อสารต่อกันได้ ส่วนด้านวิชาชีพ ได้มีการเรียนการสอนกันตามบ้าน เนื่องจาก การประกอบอาชีพ ของคนไทยส่วนใหญ่มัก เป็นวิชาช่างฝีมือประเภทต่าง ๆ จึงมีการถ่ายทอดการเรียนรู้อาชีพ ต่อเนื่องจากพ่อแม่ หรือบุคคลที่มีความสามารถทำงานช่างแต่ละด้าน โดยเข้าไปอาศัยรับใช้การทำงานในบ้านที่ตนต้องการจะศึกษาและปฏิบัติซึ่งจะ เริ่มเรียนรู้จากงานที่มีลักษณะง่าย และซับซ้อนขึ้นตามลำดับและสามารถฝึกปฏิบัติเพิ่มความชำนาญมากขึ้นจนนำไปประกอบอาชีพได้ด้วยตนเอง (ศศิธร สิงหละชาติ 2522 : 12-13) อาชีพบางอย่างที่ต้องใช้ความรู้ความสามารถพิเศษ เช่น วิชาช่างศิลปกรรม มักจะมีการเรียนการสอนกันในวัดโดยพระสงฆ์ที่มีความสามารถเป็นผู้สอนให้ จึงเห็นได้ว่า การเรียนรู้ในสมัยก่อนเน้นการถ่ายทอดวิชาความรู้จากบ้านและวัด ซึ่งเป็นารถ่ายทอดวิชาชีพติดต่อกันมาอย่างต่อเนื่อง (กระทรวงศึกษาธิการ 2507 : 9)

ครั้นต่อมา พ.ศ. 2414 ในสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้น การศึกษาของไทยจึงเริ่มเปลี่ยนแปลงรูปแบบไป เนื่องมาจาก พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าให้จัดตั้งโรงเรียนหลวงขึ้น ภายใต้เจตนารมณ์ที่จะสร้างคนเพื่อเป็นผู้นำของชาติ

เพื่อเข้ารับราชการและเพื่อให้มีโอกาสดำเนินการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น ทำให้ระบบการศึกษามีระเบียบแบบแผน นับว่าเป็นการวางรากฐานอันสำคัญยิ่งต่อการรับใช้ชาติและบ้านเมืองต่อไป

ส่วนวิชาชีพและงานช่างที่เคยปฏิบัติสืบทอดกันมาที่ทรงสนพระทัยเป็นอย่างมาก โดยคังพะ ราชหฤทัยที่จะพะ ราชทานพระบรมราชูปถัมภ์ เพื่อจะทรงบำรุงวิชาช่างของไทยเราที่มีมาแล้วแต่โบราณให้ถาวรสืบไป การศึกษาของโรงเรียนเพาะช่างจึงเริ่มก่อตั้งขึ้น เมื่อหลวงไพศาลศิลปศาสตร์ (ต่อมาเป็นเจ้าพระยาธรรมศักดิ์มนตรี) ได้ตั้งกองช่างแกะไม้ขึ้น (เพาะช่าง 74 ปี 2530 : 13) และสังกัดอยู่กับกองแบบเรียน เพื่อทำหน้าที่พิมพ์สำหรับภาพเทปกประกอบในหนังสือแบบเรียน ของกองแบบเรียน กระทรวงธรรมการ เมื่องานเพิ่มจำนวนมากขึ้นใน พ.ศ. 2450 กระทรวงธรรมการจึงได้โอนกิจการกองช่างแกะไม้ไปสังกัดกับสมัชชาจารย์สมาคม และจัดตั้งขึ้นเป็นสโมสรช่าง ดำเนินกิจการมาจนถึง พ.ศ. 2452 กระทรวงธรรมการได้วางแผนการศึกษาขึ้นใหม่ ทำให้การศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ โรงเรียนสามัญศึกษา และโรงเรียนวิสามนัญศึกษา เป็นผลให้การศึกษาเน้นวิชาสามัญเพื่อการศึกษาต่อและรับราชการ ส่วนวิชาชีพซึ่งเปิดเรียนในโรงเรียนวิสามนัญศึกษา เป็นวิชาชีพที่สามารถศึกษาต่อและประกอบอาชีพได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิชาช่างและศิลปกรรมในสโมสรช่างเป็นที่ยอมรับมากยิ่งขึ้นจนได้รับการสนับสนุนจากกรมศึกษาธิการในการจัดสร้างสถานที่ แยกเป็นประเภทวิชาช่าง และเมื่อ พ.ศ. 2453 ได้มีการเพิ่มวิชาช่างถมขึ้นอีกแผนหนึ่ง โดยพระยาเพชรบูรณ์เจ้ากรมอำเภอ กระทรวงนครบาลได้รับเอื้อเฟื้อตำรา "ถมนคร" จากช่างนครศรีธรรมราช และพระยาไพศาลศิลปศาสตร์ได้เลือกหาช่างถมในกรุงเทพ มารับราชการเป็นครูช่างถม (ระเบียบการโรงเรียนเพาะช่าง 2456 : 8) และปรับปรุงทำนุบำรุงตามตำราของเมืองนครศรีธรรมราช อันเป็นเมืองกำเนิดเครื่องถมไทย (รัตนะ อุทัยผล 2523 : 227) ซึ่งได้ถ่ายทอดวิชาการทำเครื่องถม จนเป็นศิลปกรรมที่มีชื่อเสียงมาจนถึงปัจจุบัน

จึงนับได้ว่าวิชาช่างและวิชาศิลปกรรมได้รับการบรรจุไว้ในแผนการจัดการศึกษาในระบบโรงเรียนมากขึ้น ทั้งได้รับความนิยมนจากผู้เข้าศึกษาเพื่อการประกอบอาชีพตามความถนัดของแต่ละบุคคล สำหรับวิชาช่างที่ได้รับการปรับปรุงมาเป็นหลักสูตรศิลปกรรม และศิลปหัตถกรรม ถือว่าเป็นวิชาที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ความคิด สติปัญญา และจินตนาการเพื่อสร้างสรรค์ศิลปบนฐานของสุนทรียภาพที่มนุษย์ต้องการ อันจะทำให้ผู้เรียนได้พัฒนาคุณภาพชีวิตได้แสดงออกถึงวัฒนธรรมทางจิตใจเกิดความเพลิดเพลินและภูมิใจในผลงานของตนเองสามารถฝึกฝนปฏิบัติด้วย

ความละเอียดรอบคอบ จนเกิดเป็นประโยชน์ที่สำคัญในการเลี้ยงชีพ นั่นคือพัฒนาอาชีพ โดยนำความรู้มาประยุกต์กับงานที่ตนรับผิดชอบให้เกิดความสำเร็จ สร้างอาชีพใหม่ที่เหมาะสมกับการพัฒนาสังคม และเศรษฐกิจในปัจจุบัน (กอบ สวัสดิพานิช 2519 : 18-24) นอกจากนี้จะเป็นผลดีแก่ตนเองแล้วยังมีบทบาทสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาประเทศชาติสืบต่อไป

โดยเหตุนี้นับตั้งแต่ประเทศไทยมีการเปลี่ยนแปลงการปกครองเมื่อ พ.ศ. 2475 จนถึงการประกาศใช้แผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 พ.ศ. 2504 ถึง พ.ศ. 2509 หลักสูตรการเรียนวิชาศิลปะนับว่าได้มีการเปลี่ยนแปลงอย่างสำคัญ (อำนาจ เย็นสบาย 2528 : 26) ถึงแม้จะมีปัญหาอยู่บ้างก็ตามแต่ก็ได้ออกให้เกิดคุณประโยชน์แก่วงการศิลปะอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเปลี่ยนแปลงแผนการศึกษาแห่งชาติแต่ละฉบับจะกำหนดบทบาทของศิลปะเพื่อช่วยพัฒนาประเทศของชาติให้รู้จักสร้างสรรค์สิ่งที่สวยงามมีระเบียบวินัย ยก ระดับจิตใจให้สูงขึ้นด้วยการปลูกฝังให้มีความรักและหวงแหนในมรดกทางศิลปวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของชาติ ดังจะเห็นได้จากแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2530-2534) ได้กำหนดให้มีการส่งเสริมการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับศิลปวัฒนธรรมและพัฒนาการเรียนการสอนทางด้านศิลปะไว้อย่างชัดเจน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2529 : 28) ซึ่งมีความสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 6 ที่เน้นวิชาชีพทางด้านศิลปะ โดยการส่งเสริมปรับปรุงรูปแบบและคุณภาพของสินค้าหัตถกรรมพื้นบ้าน รวมทั้งของที่ระลึกในแหล่งท่องเที่ยวส่วนภูมิภาค อันจะส่งผลให้เกิดการสร้างงานเพิ่มรายได้ในสาขาการผลิตที่เชื่อมโยงกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและจะมีส่วนบรรเทาปัญหาการว่างงานได้ไม่ต่ำกว่า 150,000 คน ในช่วงแผนพัฒนาที่ 6 นี้ (สันติ บางอ้อ 2530 : 11)

จากเป้าหมายที่สำคัญของแผนพัฒนาของชาติทั้งสองประการดังกล่าว วิชาชีพทางศิลปะจึงมีความจำเป็นที่จะต้องสนองต่อนโยบายของรัฐ เป็นสำคัญโดยผู้รับผิดชอบการจัดการศึกษาในสถาบันการศึกษาแต่ละสังกัดได้พยายามจัดวางหลักสูตรศิลปะแขนงต่าง ๆ ขึ้นมาอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ผู้รับผิดชอบโดยตรงต่อการจัดการศึกษาเพื่อเตรียมบุคคลไปประกอบอาชีพ (บรรจง ชูสกุลชาติ 2530 : 55) ได้กำหนดหลักสูตรศิลปหัตถกรรมขึ้น โดยเน้นลักษณะความพอเหมาะสมควรของท้องถิ่นเป็นหลัก และในภาคใต้ของประเทศไทย วิทยาลัยศิลปหัตถกรรมนครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช นับได้ว่าเป็นวิทยาลัยเพียงแห่งเดียวที่จัดการเรียนการสอนเฉพาะหลักสูตรศิลปหัตถกรรม โดยเฉพาะจุด

มุ่งหมายสำคัญใน การจัดตั้งวิทยาลัยแห่งนี้ ต้องการเน้นวิชาเครื่องดนตรี ซึ่ง เรียกว่าหลักสูตร ศิลปะทัศนกรรมสาขาช่างโลหะรูปทรง ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมรักษาศิลปะทัศนกรรมท้องถิ่นให้คงไว้สืบต่อไป และพัฒนาให้เป็นที่รู้จักแพร่หลายออกไปทั้งในหมู่ชาวไทยและชาวต่างประเทศ ซึ่งนอกจากจะเป็น อาชีพที่สำคัญของท้องถิ่นแล้ว ยังเป็น การรักษาสืบทอดงานศิลปะอันล้ำค่าของพระพรหมบุษไทยใน จังหวัดนครศรีธรรมราช ที่เคยเป็นอาณาจักรยิ่งใหญ่ทางภาคใต้และเป็นแหล่งกำเนิดศิลปวัฒนธรรม ประเพณีที่สำคัญอีกมากมาย

อย่างไรก็ตามสิ่งสำคัญที่สุดที่จะทำให้ การจัดการศึกษาวิชาชีพศิลปะก้าวไปสู่ความสำเร็จตามความคาดหวังของสังคมก็คือ หลักสูตร เพราะหลักสูตรเป็นเครื่องมือที่จะนำปรัชญา ออกมาสู่แนวปฏิบัติ (จรรยา วงศ์สายัณห์ อ้างถึงในกรมสามัญศึกษา 2527 : 432) และเป็น แนวทางในการจัดการศึกษา เป็นหัวใจของการสอนหรืออาจกล่าวได้ว่าหลักสูตรเป็นตัวกำหนดที่จะให้ ผู้เรียนได้เรียนรู้อะไร เรียนรู้เพื่ออะไร (ไพฑูริย์ สินลารัตน์ 2521 : 42) นั่นคือ ประสบการณ์ทั้งมวลที่นักเรียนจะได้รับภายใต้การดำเนินการของครูหรือโรงเรียนที่มุ่งจะให้ เกิด ความเจริญงอกงามแก่ผู้เรียนในสถานต่าง ๆ ทั้งด้านสติปัญญา ร่างกาย อารมณ์ และสังคม (พนัส หันนาคินทร์ 2521 : 124) โดยบอกให้ทราบว่า จะต้องพัฒนาสิ่งต่อไปนี้ในหลักสูตรแต่ละ ระดับอย่างไรบ้างคือ (Tyler 1964 : 1-2) ความมุ่งหมายในการให้การศึกษา เนื้อหาวิชา และอัตราเวลาเรียน กระบวนการเรียนการสอน การประเมินผลการเรียนการสอน องค์ประกอบ สำคัญทั้งสี่ประการนี้จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องนำมาเป็นหลักพื้นฐานในการศึกษาพิจารณาความ เป็นมาของหลักสูตร การปรับปรุงแก้ไข เพื่อพัฒนาให้เหมาะสมและเอื้ออำนวยต่อแนวปฏิบัติต่าง ๆ กัน จนบรรลุผลที่สอดคล้องกับความต้องการของสังคมโดยส่วนรวมในปัจจุบันและอนาคตต่อไป

ในฐานะที่ผู้วิจัยมีหน้าที่โดยตรงที่ต้องรับผิดชอบต่อการจัดการเรียนการสอนตาม หลักสูตรศิลปทัศนกรรม ของกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ได้เล็งเห็นความสำคัญของ หลักสูตรศิลปทัศนกรรมสาขาช่างโลหะรูปทรง อันเป็นหลักสูตรวิชาชีพที่สามารถสนอง ความ ต้องการของสังคมและมีประโยชน์อย่างยิ่งต่อการพัฒนาประเทศชาติในสถานต่าง ๆ คือ

1. เป็นหลักสูตรที่เน้นตามแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะส่งเสริมการผลิตผู้มีความรู้ออกไปประกอบอาชีพการสร้างงานและหารับเงินทำโดย กรมอาชีวศึกษา เป็นผู้รับผิดชอบ โดยตรงที่จะต้องดำเนินการจัดการศึกษาที่เรียกว่าการอาชีวศึกษา

2. เป็นหลักสูตรที่ได้นับความสำคัญตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติในปัจจุบัน เพราะเมื่อการศึกษาส่งเสริมการอาชีพ ทำให้เศรษฐกิจของชาติดีขึ้น อันจะสร้างสังคมที่มีปากแผนและพัฒนาสังคมให้ดียิ่งขึ้นได้

3. เป็นหลักสูตรที่ส่งเสริมงานศิลปะอย่างแท้จริง กล่าวคือ กระบวนการทำเครื่องดนตรีนั้นต้องประกอบขึ้นด้วยหลักสำคัญทางศิลปะอย่างสลับซับซ้อน ตั้งแต่การวาด การขึ้นรูป การแกะสลัก การลงถม การขัดเงา และการจ้องประกอบต่าง ๆ ทั้งนี้ต้องอาศัยผู้ที่มีความรู้ความชำนาญมีความละเอียดประณีตเป็นหลักจึงจะสามารถสร้างผลงานขึ้นได้ และผลงานเหล่านี้ก็ย่อมมีความสมบูรณ์ในด้านคุณค่าทางศิลปะ

4. เป็นหลักสูตรที่สามารถสืบทอดประเพณีและวัฒนธรรมของชาติได้ เนื่องจากวิวัฒนาการของหลักสูตรศิลปหัตถกรรมสาขาช่างโลหะรูปพรรณนี้เป็นผลมาจาก การทำเครื่องดนตรีในสมัยโบราณและสามารถสืบทอดติดต่อกันมาจนถึงปัจจุบัน และยังเป็นตัวแทนที่จะจัดการศึกษาด้านหลักสูตรนี้ เพื่อรักษาและพัฒนาให้เจริญก้าวหน้าต่อไปในอนาคต

5. เป็นหลักสูตรที่ส่งเสริมความพอ มีที่มีในท้องถิ่นเป็นสำคัญ เริ่มจากการจัดตั้งโรงเรียนขึ้นเป็นโรงเรียนช่างถม เพราะมีแหล่งความรู้ที่สามารถศึกษาโดยผู้มีความรู้ประกอบอาชีพการทำเครื่องดนตรี โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัจจุบัน ศิลปินแห่งชาติประเภทเครื่องดนตรียังคงประกอบอาชีพนี้อยู่ แม้ว่าผู้ที่มีฝีมือทางการทำเครื่องดนตรีเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่สำคัญในการสร้างงานและพัฒนางานในท้องถิ่นอีกต่อไปได้

จากความสำคัญของหลักสูตรศิลปหัตถกรรมสาขาช่างโลหะรูปพรรณดังกล่าวแล้วสมควรที่จะดำรงรักษาไว้ และพัฒนาให้เจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงได้เลือกศึกษาพัฒนาหลักสูตรศิลปหัตถกรรม สาขาช่างโลหะรูปพรรณ โดยเน้นรายละเอียดที่ครอบคลุมการพัฒนาทั้ง 4 ด้าน คือ ความมุ่งหมายของการจัดการศึกษา เนื้อหาสาระและอัตราเวลาเรียน กระบวนการเรียนการสอน และการวัดผลประเมินผลการเรียน ที่ได้รับการพัฒนาในแต่ละช่วง ผลการศึกษาในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์โดยตรงต่อการจัดการศึกษาวิชาชีพศิลปหัตถกรรม และช่วยส่งเสริมการอนุรักษ์ และพัฒนาศิลปหัตถกรรมที่มีเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมให้แพร่หลายกว้างขวางสืบต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพัฒนาการของหลักสูตรศิลปหัตถกรรมสาขา

ช่างโลหะรูปพรรณ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยศิลปหัตถกรรมนครศรีธรรมราช
กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ตั้งแต่ พ.ศ. 2519-2531

ขอบเขตของ การวิจัย

เป็นการศึกษาความสำคัญในขอบเขตดังต่อไปนี้ คือ

1. ศึกษาพัฒนาการของหลักสูตรศิลปหัตถกรรม สาขาช่างโลหะรูปพรรณ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยศิลปหัตถกรรม นครศรีธรรมราช กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ตั้งแต่ พ.ศ. 2519-2531

2. ศึกษาวิเคราะห์พัฒนาการของหลักสูตรศิลปหัตถกรรม สาขาช่างโลหะรูปพรรณ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยศิลปหัตถกรรม นครศรีธรรมราช ในด้านต่าง ๆ คือ

- ก. ความมุ่งหมายในการใ้การศึกษา
- ข. เนื้อหาวิชาและอัตราเวลาเรียน
- ค. กระบวนการเรียนการสอน
- ง. การประเมินผลการเรียนการสอน

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ใน การวิจัยครั้งนี้ข้อมูลส่วนใหญ่เป็นเอกสารและสิ่งตีพิมพ์ได้จากแหล่งข้อมูลที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับ การพัฒนาหลักสูตรศิลปหัตถกรรม สาขาช่างโลหะรูปพรรณ และได้รับการตรวจสอบความเชื่อถือได้ของแหล่งข้อมูลที่ใช่ในการวิจัยครั้งนี้เป็นข้อมูลที่ถูกต้องและเชื่อถือได้

2. ข้อมูลบางส่วนที่ปรากฏอยู่ในเอกสารไม่ชัดเจนหรือไม่ต่อเนื่อง ผู้วิจัยจึงได้กำหนดการหาข้อมูลเพิ่มเติมและตรวจสอบความถูกต้องจาก การสัมภาษณ์บุคคลที่ได้รับ การคัดเลือกแล้วว่ามีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรศิลปหัตถกรรม สาขาช่างโลหะรูปพรรณโดยตรงจึงถือว่าเป็นข้อมูลที่ถูกต้องและเชื่อถือได้

ความหมายของคำที่ใช้ในการวิจัย

พัฒนาการของหลักสูตร หมายถึง ข้อค้นพบของ การวิเคราะห์ความเป็นมา การปรับปรุงเปลี่ยนแปลง องค์ประกอบด้านต่าง ๆ ของหลักสูตรศิลปหัตถกรรม สาขาช่างโลหะรูปพรรณ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยศิลปหัตถกรรมนครศรีธรรมราช กรมอาชีวศึกษา.

หลักสูตรศิลปหัตถกรรม เป็นหลักสูตรการศึกษาวิชาชีพ ประเภทหนึ่งของกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งปัจจุบันกรมอาชีวศึกษาได้จัดการศึกษาวิชาชีพในระดับต่าง ๆ 5 ประเภทวิชา คือ หลักสูตรประเภทช่างอุตสาหกรรม หลักสูตรประเภทพาณิชย์กรรม หลักสูตรประเภทเกษตรกรรม หลักสูตรประเภทคหกรรม และหลักสูตรประเภทศิลปหัตถกรรม และในหลักสูตรแต่ละประเภท ยังแบ่งออกเป็นสาขาย่อยอีก

สาขาวิชาช่างโลหะรูปพรรณ เป็นหลักสูตรสาขาหนึ่งในประเภทหลักสูตรศิลปหัตถกรรม ที่เปิดสอนเฉพาะที่วิทยาลัยศิลปหัตถกรรม นครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช และเปิดสอน 2 ระดับ คือ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ซึ่งหลักสูตรสาขาวิชาช่างโลหะรูปพรรณ นี้คนทั่วไปรู้จักในนามชื่อ " เครื่องถมนคร "

ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) เป็นระดับการศึกษาของกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการที่ใช้เวลาเรียน 2 ปี รับผู้สำเร็จการศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) เข้าศึกษา ถือว่าเป็นการศึกษาระดับอนุปริญญาหรือระดับช่างเทคนิค

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ จาก การวิจัย

ผลการวิจัยคาดว่าจะได้ประโยชน์ในด้านต่าง ๆ ดังนี้ คือ

1. เป็นข้อมูลเพื่อใช้ในการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับ พัฒนาหลักสูตรศิลปหัตถกรรม สำหรับนิสิต นักศึกษา และผู้สนใจทั่วไป
2. เป็นประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอนต่อสถาบันที่เปิดสอนตามหลักสูตรศิลปหัตถกรรมโดยตรง และสถาบันที่จะเปิดสอนในสาขาวิชานี้ในอนาคตต่อไป
3. เป็นข้อมูลที่มีประโยชน์ยิ่งในการช่วยส่งเสริมการรักษาและพัฒนาศิลปวัฒนธรรมของชาติ ที่มีเอกลักษณ์ประจำถิ่นมาแต่โบราณ และกลายเป็นหลักสูตรศิลปหัตถกรรม สาขาช่างโลหะรูปพรรณที่เป็นต้นแบบฉบับการทำ " เครื่องถม " ของเมืองนครศรีธรรมราชในปัจจุบัน